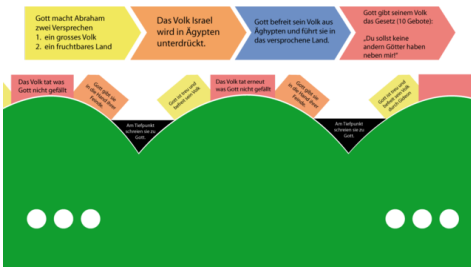

Pamaldumas: Gideono pašaukimas

Biblijos tekstas: Teis?j? 6, 1-24

Teis?j? knygoje aprašomas pasikartojantis ciklas (žmon?s nusigr?žia nuo Dievo, Dievas juos už tai nubaudžia, pasiek? žemiausi? tašk? jie v?l šaukiasi Dievo, Dievas pašaukia teis?j? ir išlaisvina žmones iš prieš? rank?, bet tada jie v?l nusigr?žia nuo Dievo). Šis ciklas yra šio pamaldumo dalis, ta?iau teatre trumpai aptariama ir priešistor?. Galiausiai mums r?pi, kod?l Dievas pakartotinai išvaduoja juos iš prieš? rankos.

Priešistor?

- * Dievas duoda du pažadus Abraomui
- * Izraelio tauta pavergiamą Egipte
- * Dievas išlaisvina Izraelio taut? iš prieš? rank?
- * Dievas duoda tautai ?statym?

Pradedame dirbti su teatru

Prieš daugyb? metų gyveno žmogus, vardu Abraomas. (1 asmuo vaidina Abraom?.) Jis pasitik?jo Dievu ir Dievas dav? jam du pažadus. "Abraomai!" Jis tar?: "Aš padarysiu tave didel?s tautos t?vu. Tavo vaik? bus tiek daug, kiek j?ros sm?lio ir žvaigždži? danguje" Toliau Dievas pažad?jo jam derling? žem? - žem?, tekan?i? pienu ir medumi. Pra?jo daug metų, ir tauta vis did?jo. (2-asis asmuo simbolizuoja žmones.) Bet kaip su žeme? Tur?jo kilti problem?. Žmon?s atsid?r? Egipte ir buvo pavergti bei engiami. (3-iasis asmuo su batu simbolizuoja pavergim?.) Jie tur?jo dirbti sunkius darbus. Ta?iau Dievas yra gailėstingas ir laikosi savo pažado. Jis pašaukia žmog? - jo vardas buvo Moz?. (4-asis asmuo pakei?ia kitus du) Per j? Dievas išlaisvino savo taut? Izrael? iš vergijos, žinote, daug karvi? nugaišo, varl?s, kruša, uodai ir panašios gražios rykšt?s, kurias jis sugalvojo ir leido ?vykti, kad paruošt? faraon? ir žmon?s gal?t? eiti. Pakeliui Dievas dav? jiems ?statym?, kuris prasideda taip: "Aš esu Viešpats, tavo Dievas! Aš išvedžiau jus iš Egipto, išlaisvinau iš vergijos. Netur?si kit? diev? prieš mane. Taigi Dievas ved? juos per dykum?, Raudon?j? j?r? ir kelias aplinkkeliais ? pažad?t?j? žem?.

Teis?j? knygos ciklas

- * Žmon?s daro tai, kas nepatinka Dievui
- * Dievas baudžia savo taut? už nepaklusnum? ir atiduoda j? ? prieš? rankas
- * Atsid?r? žemiausiame taške, jie šaukiasi Dievo
- * Dievas paskiria teis?j? ir išlaisvina savo taut? iš prieš? rank?

Pagrindinė dalis

Atėjus žemė, Dievas sūmoningai paliko kelias tautas. Jis norėjo išbandyti savo tautos pasitikėjimą. Dabar esame teisėjais laikais. Per šį laiką buvo elgesys, kuris nuolat kartojosi. Keletą kartų sakoma: „Tautai tauta dar tai, kas nepatinka Dievui“. Ką konkrečiai jie darė? Jie žmonės moteris iš tame krašte gyvenusių tautų ir garbino jų dievus. Ar prisimenate, kur tas sakymas Dievas pirmiausia davė savo tautai? Teisingai: Neturk kitą dievą prieš mane. Ką Dievas padarė šioje situacijoje? Jis atidavė juos prieš rankas. Jie juos valdė ir engė. Beveik pasiekė dūgnį, žmonės vėl šaukėsi Dievo, ir Dievas juos iš klausė ir paskyrė teisėjus. Jam teko užduotis išlaisvinti žmones.

Tautai vos tik jiems buvo suteikta pagalba, jie vėl nusigręžė nuo Dievo. Taip buvo ir Gideon istorijoje. Net ir tada žmonės vėl nusigręžė nuo Dievo ir dar tai, kas Jam nepatiko. Todėl Jis septynerius metus atidavė juos prieš rankas, ir jie nebuvo labai girti. Kai izraelitai sūjo javus, kitos tautos žygiuodavo per laukus ir sunaikindavo visą derlių, taip pat pavogdavo visus gyvulius - avis, ožkas, galvijus ir asilus. Prieš buvo daug kaip skėrių, o žmonės skurdo.

Jau galime spėti, kas nutiko. Jie vėl šaukėsi Dievo. Dievas pirmiausia atsiuntė pranašą. Jis jiems tarė: "Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas. Išlaisvinau jus iš Egipto vergijos ir atvedžiau į ją. Išgelbėjau jus iš egiptiečių ir iš visų jus engusių tautų rankų. Aš išvariau šias tautas iš jūsų žemės ir atidaviau ją jums. Aš jums tariu: Bet jūs manęs neklausite"

Jie visa tai žinojo, jiems tai buvo kartojama vėl ir vėl. Prie stalo jie kalbėjo apie Dievo stebuklus, tačiau ir vėl nusigręžė nuo Jo. Mane kažkas žavi, būtent tai, kad Dievas yra ištikimas savo pažadams. Juk Jis praktiškai garantavo Abraomui, kad duos jo palikuonims šią žemę. Jis neapleidžia savo tautos, kuri taip dažnai atsukdavo Jam nugarą. Šį kartą Jis paskiria Gideoną tautų teisėju, kad išlaisvintų jas iš kitų tautų rankų.

Gideonas ką? kviečius - kaip šiandien jau matome. Jis tai darė ne savo prastoje aplinkoje, bet prieš tai nunešė kviečius saugiai vietai nuo midjaniečių. Tuomet jie pasitiko Viešpaties angelas, arba dar galima sakyti Viešpaties pasiuntinys. Gideonas ne iš karto atpažino, kad kalbasi su angelu. Jis jam tarė: "Dievas su tavimi, drąsus karžygi!" Jis atsakė: "Dievas su tavimi, drąsus karžygi! Kaip mes būtume reagavę tokį pasveikinimą? Ar būtume apsidžiaugę? Juk žmonės buvo prispausti ir jiems buvo blogai. Savo ruožtu Gideonas buvo visiškai sūžiningas. Jis atsakė: „Jei Dievas yra su mumis, kaip galėjo mus ištikti tiek nelaimių? Jis mus įia atvedė iš Egipto. Kur dingo visi Jo stebuklai? Ne, Dievas mums atsuko nugarą, Jis mus paliko ir atidavė midjaniečiams!" Bet Viešpats atsakė: "Tu esi stiprus ir drąsus, Gidone. Eik ir išgelbėk Izraelį iš midjaniečių rankų. Aš siunčiu tave!" Puiku, pagalvojo Gidjenas. Kodėl būtent aš? Jo šeima buvo mažiausia giminėje, be to, jis buvo jauniausias iš šeimos. Jis paprasčiausiai pagalvojo. Man niekada nepavyks to padaryti. Kaip jis galėtų tai veikti? Tautai Viešpats jam tarė: "Aš stovėsiu šalia tavęs, ir tu vienu smūgiu nugalsi midjaniečius" Dievas davė jam dar vieną aiškų ženklą. Gideonas nubėgo namo ir grėžo su maistu. Jis padėjo mėsos ir duonos ant uolos. Angelas palietė ją lazda rankoje ir iš uolos išsiveržė ugnis, kuri viską iškraipė. Tai aiškiai parodė Gideonui, kad Dievas rimtai kalba. Tuo metu angelo jau nebebuvo.

Praktinė dalis ir baigiamosios mintys

Dabar mums: Žinot, Dievas mums taip pat duoda pažadą. Jis mums pažada, kad nori išgelbėti kiekvieną, kuris visa širdimi pasitiki Jėzumi. Jono evangelijos (vienos iš knygų, kurioje išsamiai aprašomas Jėzaus gyvenimas) pabaigoje sakoma beveik viskas:

Jono evangelijos pabaigoje (Jn 20, 31) sakoma: "Visa, kas čia užrašyta, parašyta, kad jūs tikėtumėte, jog Jėzus yra Mesijas, Dievo Sūnus, ir kad tikėdami Jėbūtumėte išgelbėti Jo vardu".

Tai yra pažadas, kurį Dievas mums duoda. Jis tvirtai laikosi šio pažado. Jame nėra nieko, kas galėtų sukristi.

Mes irgi kartas nuo karto nusigrįždavome nuo Dievo. Galbūt susiginėjome su broliais ir seserimis, galbūt žeidėme bendraklasį ar kolegą darbe, galbūt melavome ir manėme, kad tai tik mažas baltas melas. Nė vienas iš mūsų nėra tobulas. Tiesiog negalime teigti, kad visada esame malonūs Dievui. Mes taip pat žinome šį gyvenimo nuosmukio tendenciją. Taip pat žinome situaciją, kuriose pasielgėme neteisingai. Deja, jas žinome pernelyg gerai.

Tačiau Dievas turi kantrybę su mumis, kaip ir su savo tauta, kuri vis nusigrįždavo nuo Jo. Kai žmonės Jo šaukdavosi, Jis padėdavo jiems išbristi iš bėdos.

Biblijoje sakoma:

Jei išpažįstame savo nuodėmes, Dievas atrodo esantis ištikimas ir teisingas: Jis atleidžia mums nuodėmes ir apvalo mus nuo visų blogybių, 'kurias esame padarę' (1 Jn 1, 9).

Žinote, ištikimybė visada reikalauja pažado. Dievas pažadėjo, kad atleis mums per Jėzų Kristų, kuris mirė vietoj mūsų už mūsų nuodėmes, ir atleis mums beslygiškai, jei Jo prašysime. Užtenka paprastos maldos, kad susitaikytume su Dievu. Galime pasakyti Dievui viską, ką padarėme blogo. Jis džiaugiasi, kai pripažįstame savo klaidas ir norime gyventi su Juo. Štai kodėl Dievas yra ištikimas ir teisingas, nes Jis laikosi savo pažado be jokių "jeigu" ir "bet". Jis atleidžia mūsų kaltę ir apvalo mus nuo visų padarytų blogybių. Kitaip tariant, Jis išlaisvina mus nuo baisiausio iš visų priešų. Jis išlaisvina mus iš velnio arba štono valdžios, išlaisvina mus iš kaltės ir nuodėmės ir leidžia mums gyventi su Juo.